

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa "E." S.A. z siedzibą we W.

przeciwko A. M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 maja 2011 r.,

zażalenia pozwanej Aleksandry M. na orzeczenie o kosztach, zawarte

w postanowieniu Sądu Okręgowego

z dnia 5 listopada 2010 r.,

I zmienia zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uchyla punkt II i oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego;

II zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy , po rozpoznaniu zażalenia powoda, postanowieniem z dnia 5 listopada 2010 r. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 30 września 2010 r. w ten sposób, że zasądzone od powoda na rzecz pozwanej koszty procesu, obejmujące koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, obniżył do kwoty 732 zł i zasądził od pozwanej na rzecz powoda 90 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy podzielił zapatrywanie skarżącego, że rodzaj i stopień zawichości sprawy oraz nakład pracy adwokata reprezentującego pozwaną nie uzasadniają zasądzenia kosztów w stawce wyższej niż minimalnej, określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348). Przyjął też, że wobec uwzględnienia zażalenia w całości uzasadnione jest obciążenie pozwanej kosztami postępowania zażaleniowego na podstawie art. 98 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana podniosła zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. i wniosła o jego zmianę i odstąpienie od obciążania jej kosztami postępowania zażaleniowego, ewentualnie o uchylenie tego orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażaleniu nie można odmówić słuszności.

Obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu oparty został na dwóch podstawowych zasadach: zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu oraz zasadzie kosztów niezbędnych i celowych, wedle której zwrotowi podlegają jedynie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony.

Przegrywającym sprawę jest powód, którego żądanie nie zostało uwzględnione, a także pozwany, którego obrona okazała się nieskuteczna. Obowiązek zwrotu kosztów procesu zależy od ostatecznego wyniku sprawy, a nie od rezultatu postępowania w poszczególnych instancjach. Dokonanie oceny, czy i w jakim stopniu strona sprawę przegrała lub wygrała, wymaga porównania roszczeń dochodzonych z ostatecznie uwzględnionymi, a nie porównania wyniku postępowania w poszczególnych instancjach (zob. postanowienia SN: z dnia 12 sierpnia 1965 r., I CZ 80/65, OSNCP 1966, nr 3, poz. 47, z dnia 8 lipca 1971 r., I CZ 103/71, Lex nr 6956).

Stronie wygrywającej sprawę należy się od przeciwnika zwrot kosztów procesu, w tym także zwrot kosztów postępowania incydentalnego, chociażby w postępowaniu tym strona ta uległa przeciwnikowi. W sytuacji takiej decyduje – w zakresie kosztów - ostateczny wynik sprawy (zob. postanowienie SN z dnia 7 listopada 1966 r., I PZ 66/66, OSPiKA 1968, z. 1, poz. 7 oraz wyrok SN z dnia 30 kwietnia 1970 r., I CR 159/73, OSNCP 1974, nr 5, poz. 90).

O tym, czy strona przegrała sprawę, decydują kryteria obiektywne. Bez znaczenia jest zatem to, czy o negatywnym dla strony wyniku sprawy przesądziły przesłanki formalne lub merytoryczne albo też wina w prowadzeniu procesu (zob. postanowienie SN z dnia 9 października 1967 r., I CZ 81/67, Lex nr 6221).

Skoro w rozpoznawanej sprawie postępowanie zostało umorzone na skutek cofnięcia pozwu, zgodzić się trzeba z zapatrywaniem skarżącej, że nie może ona być ona uznana za stronę przegrywającą sprawę. W konsekwencji - wbrew odmiennemu stanowisku Sądu Okręgowego - nie mogą jej obciążać koszty postępowania zażaleniowego. Wniosek taki znajduje jednak usprawiedliwienie nie w art. 102 k.p.c. - jak podniosła skarżąca - lecz wynika z treści art. 98 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁶ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.